

Staten van Sint Maarten
Zittingjaar 2010-2011-009 (Statenummer 3605)

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2010

LANDSVERORDENING tot wijziging van Boek I van
het Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt
kinder mishandeling) 3605

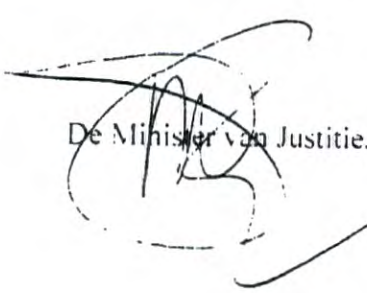
AANBIEDING

No. 1

De Gouverneur van de Nederlandse Antillen biedt
aan de Staten ter goedkeuring aan een ontwerp-
landsverordening tot wijziging van Boek I van het
Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt
kinder mishandeling).

Willemstad,

- 6 JULI 2010

De Minister van Justitie.

LANDSVERORDENING van de
tot wijziging van Boek I van het Burgerlijk
Wetboek (Invoering centraal meldpunt kinder-
mishandeling)

ONTWERP

No. 2

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen.

In overweging genomen hebbende:

dat het wenselijk is, in verband met de instelling van een centraal meldpunt voor kindermishandeling, regels te stellen ten aanzien van het melden van kindermishandeling of een vermoeden daarvan;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten, vastgesteld onderstaande landsverordening:

ARTIKEL I

Boek I van het Burgerlijk Wetboek wordt als volgt gewijzigd:

In Titel 13 wordt tussen Afdeling 3 en Afdeling 4 een nieuwe afdeling ingevoegd, luidende:

Afdeling 3.A Centraal meldpunt voor kindermishandeling

Artikel 243a

1. *De* Iedere voogdijraad houdt in stand een centraal meldpunt voor kindermishandeling. Dit meldpunt heeft tot taak:
- het verstrekken van advies aan een persoon die een vermoeden van kindermishandeling heeft over de stappen die door hem in verband hiermee kunnen worden ondernomen en het zonedig ondersteunen daarbij;

- b. het naar aanleiding van een melding van kindermishandeling of een vermoeden daarvan, onderzoeken of sprake is van kindermishandeling;
 - c. het beoordelen van de vraag of en zo ja tot welke stappen de melding van kindermishandeling of een vermoeden daarvan aanleiding geeft;
 - d. het in kennis stellen van andere justitiële autoriteiten van kindermishandeling of een vermoeden daarvan, indien het belang van de minderjarige dan wel de ernst van de situatie waarop de melding betrekking heeft, daartoe aanleiding geeft;
 - e. het registreren van gevallen van kindermishandeling of vermoeden van kindermishandeling;
 - f. het op de hoogte stellen van degene die een melding heeft gedaan, alsmede van de huisarts van de minderjarige, van de stappen die naar aanleiding van de melding zijn ondernomen.
2. Onder kindermishandeling wordt verstaan elke vorm van voor een minderjarige bedreigende of gewelddadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, die de ouders of andere personen ten opzichte van wie de minderjarige in een relatie van afhankelijkheid of van onvrijheid staat, actief of passief opdringen, waardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel.

Artikel 243b

Een centraal meldpunt voor kindermishandeling verstrekt geen inlichtingen over de herkomst van persoonsgegevens die het naar aanleiding van een melding heeft verkregen indien:

- a. een persoon die in een beroepsmatige, hulpverlenende of pedagogische relatie tot de minderjarige of zijn gezin staat, de persoonsgegevens naar aanleiding van een melding heeft verstrekt en het verstrekken van die inlichtingen een bedreiging vormt of kan vormen voor de minderjarige of andere minderjarige leden van het gezin waartoe de minderjarige behoort, een bedreiging vormt of kan vormen voor die persoon of medewerkers van die persoon of leidt of kan leiden tot een verstoring van de vertrouwensrelatie met het gezin waartoe de minderjarige behoort;
- b. het andere personen betreft dan die als bedoeld onder a, behoudens voor zover zij daarvoor toestemming hebben gegeven.

Artikel 243c

- 1. Degene die op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van zijn ambt of beroep tot geheimhouding verplicht is, kan zonder toestemming van degene die het betreft aan een centraal meldpunt voor kindermishandeling inlichtingen verstrekken, indien dit noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden van kindermishandeling te onderzoeken.
- 2. Bij ernstige gevallen van kindermishandeling van structurele aard of een vermoeden daarvan is degene, bedoeld in het eerste lid, tot het verstrekken van de inlichtingen verplicht.

ARTIKEL II

Deze landsverordening treedt in werking met ingang van een bij landsbesluit te bepalen tijdstip.

Gegeven te

De Minister van Justitie.

Uitgegeven de
De Minister van Algemene Zaken en
Buitenlandse Betrekkingen.

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2010

LANDSVERORDENING

tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt kindermishandeling)

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 3

Algemeen

1. Bij beschikking van de Minister van Justitie van 12 februari 2009, no. 809/MJ, is besloten dat binnen de uitvoeringsorganisatie van de Voogdijraad een aparte sectie wordt ingesteld, genaamd Centraal Meldpunt voor Kindermishandeling (CMK). Hiermee wordt uitvoering gegeven aan de aanbevelingen van het Comité voor de rechten van het kind, gedaan op basis van artikel 19 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, luidende (in Nederlandse vertaling, Trb. 1990, 170):
 1. De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijk of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, terwijl het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.
 2. Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van degenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van en voor opsporing, melding, verwijzing, onderzoek, behandeling en follow-up van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties.
2. In voornoemde ministeriële beschikking is in artikel 3 onder meer bepaald dat informatie kan worden afgedwongen waar nodig ter vaststelling van kindermishandeling. Als het gaat om wettelijke geheimhoudingsplichten is echter een formeel wettelijke regeling, dus bij landsverordening, aangewezen. Het onderhavige ontwerp, dat is voorbereid door de Stuurgroep CMK, strekt daartoe. Voorts wordt het anoniem melden geregeld. Met de onderhavige landsverordening wordt de invoering van de centrale meldpunten voor kindermishandeling geregeld en wel in Titel 13 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, waarin de voogdijraad is geregeld.

Financiële paragraaf

Aan de hand van de ministeriële beschikking van 12 februari 2009, no. 809 MJ, is reeds de nodige taakscheiding aangebracht in de uitvoeringsorganisatie, opdat het advies- en meldpunt kindermishandeling als een aparte zelfstandige sectie kan fungeren binnen de Voogdijraad. Onderhavige ontwerp-landsverordening heeft geen financiële consequenties voor de begroting van het Land de Nederlandse Antillen.

Artikelsgewijs

Artikel 243a

Het eerste lid is ontleend aan voornoemde ministeriële beschikking van 12 februari 2009 tot instelling van een Centraal Meldpunt voor Kindermishandeling en aan artikel 11 van de Nederlandse Wet op de jeugdzorg.

Voor de afbakening van de werkzaamheden van de CMK's is een omschrijving van het begrip kindermishandeling noodzakelijk. Derhalve wordt voorgesteld in het tweede lid een omschrijving van dit begrip op te nemen. De CMK's moeten bij de uitoefening van hun werkzaamheden – en in het bijzonder bij de beoordeling van een melding – van deze omschrijving uitgaan. Gelet op de veelvuldige vormen waarin kinderen kunnen worden mishandeld, wordt een ruime omschrijving van het begrip kindermishandeling voorgesteld. Onder kindermishandeling wordt verstaan: elke vorm van voor een minderjarige bedreigende of gewelddadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, die de ouders of andere personen ten opzichte van wie de minderjarige in een relatie van afhankelijkheid of van onvrijheid staat, actief of passief opdringen, waardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel. De omschrijving is ontleend aan artikel 1, onderdeel p, van de Nederlandse Wet op de jeugdzorg.

Er is sprake van kindermishandeling op het moment dat er binnen een afhankelijkheidsrelatie tussen een kind en zijn ouder of een andere persoon met wie het kind in een afhankelijkheidsrelatie staat of in een relatie waaraan het kind zich niet of moeilijk kan onttrekken, zoals bijvoorbeeld met leerkrachten of burens – in de omschrijving aangeduid als relatie van onvrijheid – gebruik wordt gemaakt van geweld, en dit geweld een onderdeel vormt, zowel incidenteel als herhaaldelijk, van het proces van interacties die zich binnen deze relatie afspelen. Geweld zonder dat een relatie gekenmerkt wordt door afhankelijkheid of onvrijheid valt buiten de definitie. Geweld tegen kinderen door mensen die geen enkele relatie met het kind hebben, wordt dan ook niet als kindermishandeling – in bovengenoemde zin – betiteld. Dit laat natuurlijk onverlet dat de Regering ook dit geweld tegen kinderen als een ernstig probleem beschouwt. De taken van het CMK hebben echter geen betrekking op dit geweld. Niet iedere vorm van geweld tegen kinderen kan derhalve als kindermishandeling, zoals hiervoor omschreven, worden gekwalificeerd.

Essentieel element in de omschrijving is de schade die een kind in ernstige mate wordt berokkend. Deze schade kan van lange of korte duur zijn, en kan onmiddellijk zichtbaar zijn maar ook pas op lange termijn ontstaan of aanwezig blijken te zijn. In de omschrijving van kindermishandeling is een duidelijke driedeling gemaakt tussen fysieke, psychische en seksuele mishandeling. Deze omschrijving maakt het mogelijk, expliciet aandacht te besteden aan seksuele mishandeling. Hierbij kan immers ook sprake zijn van opdringen van handelingen van de kant van de ouder of een andere persoon zonder directe geweldpleging. Tevens is van belang de samenhang van de drie vormen van mishandeling te benadrukken.

Kindermishandeling kan plaatsvinden in de vorm van doen of van nalaten van de ouder of andere persoon (het 'actief of passief opdringen'). Hiermee wordt aangegeven, dat ook het ernstig verwaarlozen van kinderen, het niet geven van primaire lichamelijke of geestelijke verzorging, tot kindermishandeling wordt gerekend. Hierbij hoort dus ook het niet nemen van stappen door bijvoorbeeld een ouder om een kind te beschermen tegen mishandeling.

Artikel 243b

Uitgangspunt in het werk van een centraal meldpunt kindermishandeling is een zo groot mogelijke openheid naar het gezin en overige bij de melding betrokken personen. Openheid naar het gezin is bijvoorbeeld cruciaal voor het door de minderjarige en het gezin waartoe deze behoort aanvaarden van vrijwillige hulpverlening, in gevallen dat de kindermishandeling verband houdt met de gezinssituatie. Niettemin dient het CMK bij de uitvoering van zijn taken rekening te houden met de wens van melders om anoniem te blijven ten opzichte van degene op wie de melding betrekking heeft. Dit kunnen de minderjarige en het gezin zijn in het geval dat de kindermishandeling binnen de gezinssituatie plaatsvindt, maar dit kan ook een derde zijn die als (vermoedelijke) pleger van de kindermishandeling wordt gemeld. Het niet anoniem kunnen blijven van de melder ten opzichte van genoemde personen kan immers de meldingsbereidheid of de bereidheid om informatie aan het CMK te verstrekken in de weg staan. Daarnaast kan mogelijke blokkering van het onderzoek naar de melding of represaille richting melder het verstrekken van informatie ongewenst doen zijn. Teneinde een zorgvuldige en inzichtelijke afhandeling van meldingen op dit punt te waarborgen alsmede een uniforme toepassing te bewerkstelligen, wordt in het onderhavige artikel bepaald, in welke gevallen anonimiteit van de melder van (een vermoeden van) kindermishandeling of van de persoon van wie informatie in het kader van het onderzoek naar aanleiding van een melding is verkregen, is toegestaan. Deze regels zijn ontleend aan artikel 55, derde lid, van het Nederlandse Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg, welk artikel op zijn beurt teruggaat tot de gedragsregels in het Nederlandse 'AMK-protocol van handelen bij vermoedens van kindermishandeling'.

In onderdeel a van het voorgestelde artikel 1:243b BW is bepaald dat inlichtingen over de herkomst van bepaalde personen alleen onder bepaalde voorwaarden mogen worden gegeven. Het gaat dan om personen die in een beroepsmatige, hulpverlenende of pedagogische relatie staan tot de minderjarige of zijn gezin. De identiteit van die personen mag alleen bekendgemaakt worden als dit geen bedreiging vormt of kan vormen voor die personen, de minderjarige of andere minderjarige leden van het gezin waartoe de minderjarige behoort, dan wel leidt of kan leiden tot een verstoring van de vertrouwensrelatie met het gezin waartoe de minderjarige behoort. Het bekend maken van de identiteit blijft niet alleen achterwege voor de (mogelijke) pleger, maar voor een ieder. Dit om te voorkomen dat via derden alsnog de identiteit van de melder bekend zou worden. Wat betreft de grond 'verstoring van de vertrouwensrelatie met het gezin waartoe de minderjarige behoort' zij opgemerkt, dat daarbij niet het belang van de bescherming van degene die in een beroepsmatige hulpverlenende of pedagogische relatie staat tot de minderjarige of zijn gezin voorop staat maar dat van de betrokken minderjarige en in samenhang daarmee, van degene op wie de melding betrekking heeft zoals de ouder of wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige. Het behoud van contact van beroepsbeoefenaren als bijvoorbeeld een huis- of schoolarts met deze personen is voor de minderjarige van evident belang. Het voorkomen van een verstoring van de

vertrouwensrelatie van de ouder met de beroepsbeoefenaar, is gelegen in de afhankelijkheidsrelatie van de minderjarige ten opzichte van de ouder, die als zodanig het contact tussen minderjarige en beroepsbeoefenaar kan belemmeren dan wel onmogelijk kan maken.

In onderdeel b is geregeld dat andere personen zoals familie, buren en kennissen die een melding doen, niet door het CMK bekendgemaakt mogen worden, behalve met hun instemming.

Anonimiteit ten opzichte van het CMK wordt in geen van de bovengenoemde gevallen toegestaan. Daar bij anonieme meldingen de mogelijkheid ontbreekt om nadere informatie van de melder te verkrijgen, hetgeen een zorgvuldig onderzoek en beoordeling van de melding bemoeilijkt, worden anonieme meldingen in principe niet door het CMK onderzocht. Alleen op basis van een ingeschatte bedreiging van de minderjarige kan het CMK besluiten alsnog over te gaan tot het onderzoeken en beoordelen van de melding.

Artikel 243c

Volgens de gangbare opvatting is het beroepsgeheim geen absoluut recht. Natuurlijk dient er terughoudendheid betracht te worden met het doorbreken van het beroepsgeheim, maar zwaarwegende belangen van anderen of maatschappelijke belangen kunnen aanleiding zijn tot het doorbreken van het beroepsgeheim. Het beroepsgeheim kan worden doorbroken na toestemming van de betrokkene, op grond van een wettelijke bepaling en in bepaalde gevallen van noodtoestand of overmacht, ook wel aangeduid met 'conflict van plichten'. In een situatie van conflict van plichten bestaat er bij een persoon met een beroepsgeheim gewetensnood. Er is een conflict tussen enerzijds de zwijgplicht en anderzijds de drang tot bescherming van een ander zwaarwegend belang. In een situatie van een conflict van plichten moet de afweging van belangen door degene met een beroepsgeheim zelf plaatsvinden. Het beroepsgeheim kan worden geschonden, als het belang dat daarmee wordt gediend hoger wordt geacht dan het belang dat met de geheimhoudingsplicht wordt gediend. Indien hij besluit zijn beroepsgeheim te doorbreken, is het mogelijk dat hij zich voor de rechter beroept op overmacht. Zodoende kan de strafbaarheid van het doorbreken van het beroepsgeheim komen te vervallen. De wetenschap van een situatie van (een vermoeden van) kindermishandeling kan bij een persoon met een beroepsgeheim een conflict van plichten teweeg brengen. Deze persoon kan worden geconfronteerd met zowel het belang van de jeugdige als met een ander belang dat wordt gediend met de zwijgplicht. Het is algemeen en in de jurisprudentie aanvaard, dat in geval van (een vermoeden van) kindermishandeling het beroepsgeheim mag worden doorbroken. Hierbij gelden bepaalde zorgvuldigheidseisen.

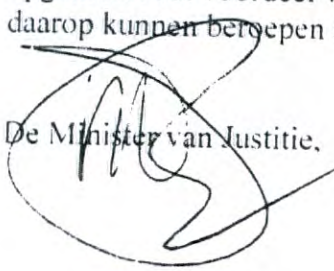
In de praktijk bestaat evenwel behoefte aan meer duidelijkheid rond de juridische positie van beroepsbeoefenaren die in het belang van de jeugdige, gevraagd en ongevraagd, aan het CMK informatie verschaffen. Immers, wanneer deze personen hun beroepsgeheim doorbreken, lopen zij het risico strafrechtelijk of tuchtrechtelijk te worden aangesproken. Deze duidelijkheid wordt gegeven door in het voorgestelde eerste lid van artikel 1:243c BW de bepaling op te nemen, dat degene die op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van ambt of beroep tot geheimhouding is verplicht, zonder toestemming van degene die het betreft, aan een centraal meldpunt kindermishandeling inlichtingen kan verstrekken, indien dit noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden van kindermishandeling te onderzoeken (*meldrecht*). Met deze bepaling wordt op zich geen nieuwe mogelijkheid gecreëerd om het beroepsgeheim te

doorbreken, maar wordt de bestaande mogelijkheid om in geval van conflict van plichten het beroepsgeheim te kunnen doorbreken gecodificeerd. Deze mogelijkheid wordt in het ontwerp gegeven op een concreet genoemde grond namelijk een situatie van (een vermoeden van) kindermishandeling. Met de voorgestelde bepaling wordt in de wet neergelegd, dat beëindiging van een situatie van kindermishandeling of het onderzoeken van een redelijk vermoeden van kindermishandeling, een belang is waarvoor het belang van de geheimhouding mag wijken. Deze codificatie kan, beter dan de meer algemene notie van conflict van plichten, een ondersteuning zijn voor degenen die in een concreet geval een afweging moeten maken.

Het zoeken naar een antwoord op de vraag of in een concreet geval het beroepsgeheim kan/moet worden doorbroken, blijft echter de eigen beroepsverantwoordelijkheid van de hulpverlener. Van belang hierbij is en blijft wel of bij de beslissing het beroepsgeheim al dan niet te doorbreken, zorgvuldig is gehandeld. Hiervoor zijn in de literatuur en jurisprudentie en door beroepsgroepen zorgvuldigheidseisen, al dan niet in de vorm van protocollen of (meld)codes ontwikkeld. Deze worden met het voorgestelde artikel 1:243c BW niet overbodig, omdat deze naast de voorgestelde wettelijke bepaling nog meer zekerheid kunnen bieden dat een afweging bij een conflict van plichten zorgvuldig zal zijn gemaakt.

In het tweede lid wordt voor ernstige gevallen van structurele aard een *meldplicht* opgelegd. Ook naar huidig ongeschreven recht (zie hierboven) zal dan in het 'conflict van plichten' de balans overslaan naar doorbreking van de geheimhouding ten behoeve van het kind. Vanuit de beroepsgroep der huisartsen is opgemerkt dat voordeel van een wettelijke meldplicht kan zijn dat zij eventueel zich daarop kunnen beroepen als zij door bijvoorbeeld de dader worden aangesproken.

De Minister van Justitie,

Staten van Sint Maarten
Zittingjaar 2010-2011-009 (Statenummer 3605)

**RAAD VAN ADVIES
VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN**

Aan Zijne Excellentie
de Gouverneur van de
Nederlandse Antillen
Curaçao

GEZIEN
DE GOUVERNEUR VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN

d.d. 2 FEB. 2010

RvA no. RA/41-09-LV

Directie Wetgeving en Juridische Zaken	
DWJNo.	DWJ' 09/454
DATUM	5 FEB. 2010

Onderwerp: Ontwerp-landsverordening tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek ter zake van het melden van kindermishandeling of een vermoeden daarvan (Landsverordening melding kindermishandeling) (RNA/6181, DWJ' 09/454)

Advies: Met verwijzing naar uw adviesverzoek d.d. 4 november 2009 om het oordeel van de Raad van Advies inzake bovengenoemd onderwerp en de behandeling hiervan in de vergadering van de Raad van Advies d.d. 18 januari 2010, bericht de Raad u als volgt.

De ontwerp-landsverordening tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek ter zake van het melden van kindermishandeling of een vermoeden daarvan (Landsverordening melding kindermishandeling) strekt, volgens de considerans, ertoe in verband met de instelling van een Centraal Meldpunt voor Kindermishandeling regels te stellen ten aanzien van het melden van kindermishandeling of een vermoeden daarvan.

Bestudering van het onderhavige ontwerp en de bijbehorende memorie van toelichting alsmede de overige bij het adviesverzoek gevoegde stukken geeft de Raad aanleiding tot het maken van de navolgende opmerkingen.

Inhoudelijke opmerkingen

Het ontwerp

Het voorgestelde artikel 243c, tweede lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (artikel 1 van de onderhavige ontwerp-landsverordening) beoogt degenen die op grond van hun ambt of beroep tot geheimhouding verplicht zijn, te verplichten om inlichtingen te verstrekken bij ernstige gevallen van kindermishandeling van structurele aard of een vermoeden daarvan.

In de toelichting op genoemd artikelonderdeel staat dat vanuit de beroepsgroep der huisartsen is opgemerkt dat voordeel van een wettelijke meldplicht kan zijn dat zij zich eventueel op hun meldplicht kunnen beroepen als zij bijvoorbeeld door de dader van de kindermishandeling worden aangesproken.

Op pagina 4 en 5 van de memorie van toelichting wordt verwezen naar niet nader genoemde literatuur en jurisprudentie en door beroepsgroepen

ontwikkelde zorgvuldigheidseisen, al dan niet in de vorm van protocollen of (meld)codes. In Nederland geldt de zogenaamde "Artsen en kindermishandeling, Meldcode en stappenplan". Voorzover de Raad heeft kunnen nagaan bestaat een daarmee vergelijkbare meldcode of protocol niet in de Nederlandse Antillen. De betrokkene meldt in de huidige situatie al dan niet naar aanleiding van een eigen afweging van belangen.

De Raad is van oordeel dat bij het invoeren van een wettelijke meldplicht essentieel is dat dit samengaat met een flankerende meldcode voor de relevante beroepsgroepen. Daarmee wordt voor de betrokkene duidelijk hoe hij op adequate manier kan handelen bij vermoedens van kindermishandeling.

De Raad geeft in overweging om het hebben van en het toepassen van een meldcode voor de relevante beroepsgroepen verplicht te stellen.

De Raad is voorts van oordeel dat de in artikel 243c, tweede lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek voorgestelde meldplicht alleen effect kan sorteren indien aan de niet nakoming daarvan een sanctie wordt verbonden. Een sanctie ontbreekt echter in het ter toetsing voorgelegde ontwerp.

De Raad geeft in overweging het ontwerp op dat punt aan te passen.

In mei 2008 is door het Ministerie van Justitie in Nederland een onderzoek verricht naar de eventuele meerwaarde die een wettelijke meldplicht kan hebben naast de invoering van een landelijke meldcode. Uit dat onderzoek is gebleken dat de meldplicht in weinig landen is ingevoerd en dat de ervaringen in die landen met de meldplicht niet onverdeeld positief zijn. De conclusie van dat onderzoek was dan ook dat een wettelijke meldplicht in Nederland niet is aan te bevelen. Het zou geen meerwaarde hebben. In plaats daarvan heeft het onderzoek uitgewezen dat het beter is om krachtig te stimuleren dat een landelijke meldcode wordt gehanteerd, te volgen hoe dit verloopt en om pas daarna te bezien of verdergaande maatregelen nodig zijn.

Gezien het feit dat er internationaal verdeelde opvattingen bestaan over de meerwaarde van een meldplicht als hier bedoeld, geeft de Raad de regering in overweging om, indien zulks nog niet heeft plaatsgevonden, een onderzoek ter zake te doen uitvoeren. De Raad stelt voorts voor om naar aanleiding van bedoeld onderzoek en de uitvoeringspraktijk ter zake binnen drie jaar na de inwerkingtreding van de wettelijke meldplicht te evalueren of de noodzaak van een wettelijke meldplicht voor de Nederlandse Antillen bestaat. Alsdan kan besloten worden om de in de onderhavige ontwerp-landsverordening ingevoerde meldplicht te handhaven danwel om over te gaan tot een meldcode die los van een wettelijke meldplicht staat.

De memorie van toelichting

In de memorie van toelichting is overeenkomstig artikel 3 van het Landsbesluit versterking budgetdiscipline Land (P.B. 2001, no. 40) een financiële paragraaf opgenomen. Aangezien – afgaande op de aan de Raad overgelegde stukken – door de regering geen advies is ingewonnen van de Directie Financiën, zoals vereist in artikel 2 van het Landsbesluit versterking budgetdiscipline Land, staat het voor de Raad niet onomstotelijk vast dat er geen financiële gevolgen aan de uitvoering van de onderhavige ontwerp-landsverordening verbonden zullen zijn.

De Raad geeft de regering in overweging laatstgenoemde bepaling alsnog in acht te nemen.

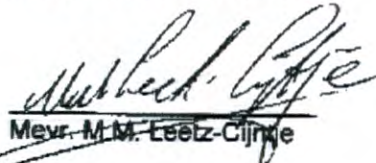
De Raad heeft voor het overige geen opmerkingen.

RvA no. RA/41-09-LV

Concluderend geeft de Raad de regering in overweging de onderhavige ontwerp-landsverordening bij de Staten in te dienen, nadat met vorenstaande opmerkingen rekening zal zijn gehouden.

Willemstad, 29 januari 2010

Namens de Ondervoorzitter,

Mevr. M.M. Leetz-Cijne

de Secretaris,

mevr. mr. C.M. Raphaëla

Staten van de Nederlandse Antillen

Zittingsjaar 2010

3605

Landsverordening tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt kindermishandeling)

Nr. 4

Verslag

De bespreking van de onderhavige ontwerp-landsverordening heeft dezerzijds aanleiding gegeven tot het maken van de navolgende op- en aanmerkingen.

De PAR-fractie heeft met belangstelling kennisgenomen van de onderhavige ontwerp-landsverordening strekkende tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek teneinde de instelling van een centraal meldpunt voor kindermishandeling mogelijk te maken. De fractie stelt met genoegen vast dat het hierbij gaat om de formalisering van een reeds bij beschikking van de minister van Justitie van 12 februari 2009, no. 809/MJ, ingesteld Centraal Meldpunt Kindermishandeling, afgekort als CMK, dat als aparte sectie is opgenomen binnen de uitvoeringsorganisatie van de Voogdijraad. De PAR-fractie constateert voorts dat met de instelling van dit meldpunt reeds uitvoering wordt gegeven aan de aanbevelingen van het Comité voor de Rechten van het kind, gedaan op basis van artikel 19 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (Trb. 1990, 170).

Voor de PAR-fractie wordt met de voorliggende ontwerp-landsverordening niet alleen voldaan aan verdragsrechtelijke verplichtingen, maar wordt bovenal een belangrijke stap gezet in de waarborging van de veiligheid, psychische en lichamelijke integriteit van één van de meest kwetsbare groepen in de samenleving, namelijk minderjarigen. Dat kindermishandeling in onze gemeenschap vaker voor komt dan wij denken, is een vaststaand gegeven waarvoor wij onze ogen niet mogen sluiten en waarvan de consequenties voor het slachtoffer en de gezinsleden traumatiserend kunnen zijn. Ook de samenleving lijdt eronder aangezien kindermishandeling een maatschappelijk probleem is met ernstige gezondheidsgevolgen, meent de fractie. Voor de fractie is het bovendien van groot belang dat alle actoren die een rol kunnen spelen bij de bestrijding van kindermishandeling hierin hun verantwoordelijkheid nemen. Professionals moeten vermoedens van kindermishandeling aan de kaak stellen, zorginstellingen moeten zorgen voor een werkomgeving waarbinnen dat mogelijk is. De overheid dient alle inspanningen op dit terrein blijvend te ondersteunen, meent de fractie.

In het licht daarvan is het voor de fractie moeilijk te verteren dat in de begripsomschrijving van "kindermishandeling", zoals voorgesteld in het in artikel I van het onderhavige ontwerp voorgestelde nieuwe artikel 1:243a, tweede lid, BW, als voorwaarde is gesteld dat er sprake dient te zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen een kind en zijn ouder of een andere persoon met wie het kind in een afhankelijkheidsrelatie staat of in een relatie waaraan het kind zich niet of moeilijk kan onttrekken, zoals bijvoorbeeld met leerkrachten of burens.

In de toelichting op genoemd artikellid wordt gesteld dat geweld tegen een kind zonder dat een relatie gekenmerkt wordt door afhankelijkheid of on-

vrijheid, buiten de definitie valt. Met andere woorden, geweld tegen kinderen door mensen die geen enkele relatie hebben met het kind, wordt dan ook niet als kindermishandeling – in de zin van het voorliggende ontwerp – betiteld. De PAR-fractie is het hier niet mee eens en dringt er bij de regering op aan om dit aspect te heroverwegen. Iedere vorm van een voor een minderjarige bedreigende of geweldadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, dient in wezen onder deze definitie te vallen, vindt de fractie, ongeacht of het een ouder, oom, buur of een totaal onbekende betreft. Daarover is geen discussie mogelijk. Grote vraag is evenwel wat mensen in feite ertoe beweegt zulk deviant gedrag te vertonen. Wat zijn zoal de oorzaken dat volwassenen in onze samenleving zich schuldig maken aan kindermishandeling? Is daar onderzoek naar gedaan?

De fractie wil vervolgens graag weten waarom de regering het besluit heeft genomen om het centraal meldpunt kindermishandeling per se bij de Voogdijraad onder te brengen. Is ten aanzien van de grondslagen van het voorliggende ontwerp en over de organisatorische positionering daarvan advies ingewonnen van de Stichting Kinderbescherming? Bestaat er enige vorm van samenwerking tussen de Kinderbescherming en de Voogdijraad? Zal er een informatiecampagne worden opgestart om de samenleving aan te moedigen signalen van eventueel kindermisbruik direct te melden bij het centrale meldpunt? Zal gedurende deze infocampagne ook het aspect van klachtafhandeling, in het bijzonder de voorwaarde dat de identiteit van de melders anoniem zal blijven, afdoende worden benadrukt in het licht van de kleinschaligheid van onze samenleving en de als gevolg daarvan onvermijdelijk heersende angstcultuur?

In navolging van de Raad van Advies, RvA-advies dd. 29 januari 2010, kenmerk RvA no. RA/41-09-LV, is de PAR-fractie van oordeel dat bij het invoeren van een wettelijke meldplicht essentieel is dat dit samengaat met een flankerende meldcode voor de relevante beroepsgroepen, waaronder artsen en advocaten. Daarmee wordt voor de betrokkene duidelijk hoe hij op adequate wijze kan handelen bij vermoedens van kindermishandeling. Waarom heeft de regering niet overwogen de invoering van een meldcode verplicht te stellen?

De PAR-fractie is voorts van mening dat de meldplicht, zoals bedoeld in het in artikel 1 van het voorliggende ontwerp voorgestelde nieuwe artikel 243c, tweede lid, BW, alleen effect kan sorteren indien aan de niet-nakoming daarvan een sanctie wordt verbonden. Waarom is niet overwogen een sanctie daaraan te verbinden? Welke redenen liggen hieraan ten grondslag en kan de regering dit aspect alsnog meenemen? Op basis van het advies van de Raad van Advies stelt de PAR-fractie voorts vast dat er schijnbaar op internationaal niveau verdeelde opvattingen bestaan over de meerwaarde van bedoelde meldplicht. Kan de regering, indien zulks nog niet heeft plaatsgevonden, alsnog een onderzoek laten verrichten naar de wenselijkheid en effectiviteit van een dergelijke wettelijke meldplicht? Op basis van de resultaten van zulk een onderzoek kan dan met enige mate van zekerheid worden vastgesteld of het zinvol is de in het onderhavige ontwerp voorgestelde meldplicht te handhaven dan wel uit effectiviteitsoverwegingen over te gaan tot introductie van een meldcode die los staat van een wettelijke meldplicht.

Het is de PAR-fractie verder opgevallen dat het advies van de Directie Financiën, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het Landsbesluit versterking budgetdiscipline Land, ontbreekt, althans niet bij de aan de Staten aangeboden stukken zijn gevoegd. Derhalve is er geen zicht op de financiële middelen die gemoeid zijn met de instelling van het centraal meldpunt. Kan het advies van Financiën alsnog worden overgelegd?

Naar het oordeel van de PAR-fractie moet de regering verder ook genoegzaam aandacht besteden aan andere vormen van mishandeling en misbruik in onze samenleving. Behalve kinderen, zijn ook vrouwen, ouderen en ook laaggeschoolde werknemers in onze samenleving vaak het doelwit van kwaadwillende misbruik en of uitbuiting. Heeft de regering al een integrale toekomstvisie ontwikkeld hoe effectief om te gaan met dit soort maatschappelijke problemen? Worden er al pilotprojecten uitgevoerd ter voorkoming en bestrijding van uiteenlopende vormen van misbruik en uitbuiting in onze samenleving? Kunnen minderjarigen tussen 12 en 18 jaar, als zij bijvoorbeeld als stragiairs en vakantiekrachten ergens werkzaam zijn en zij niet uitbetaald krijgen zoals beloofd, een klacht indienen op grond van de onderhavige ontwerp-landsverordening? Wordt ook dat beschouwd als een vorm van kinder-

mishandeling, althans kinderuitbuiting? Is de regering zich voldoende bewust van het opruiend effect dat uitgaat van het verbale geweld dat de laatste tijd met grote regelmaat wordt gebezigd op radio en televisie vooral voor politieke en electorale doeleinden? Wat zal de regering daar concreet aan doen? Kan de regering in dit kader aangeven wanneer de mediawet uiteindelijk zal worden afgekondigd?

De MAN/NPA/FK-fractie heeft met belangstelling en ook voldoening kennisgenomen van de voortliggende ontwerp-landsverordening. Het feit dat er een centraal meldpunt komt voor kindermishandeling dient te worden toegejuicht omdat daarmee een belangrijke stap wordt gezet in de verdere bestrijding van dit ongewenste maatschappelijk fenomeen, dat de laatste tijd, jammer genoeg, steeds vaker voorkomt op onze eilanden. Er is de afgelopen zes jaar zelfs sprake van een verzesvoudiging van het aantal geregistreerde meldingen van kindermishandeling op Curaçao. Volstrekt onacceptabel, vindt de fractie. Zij brengt in dit kader naar voren iedere vorm van kindermishandeling, -uitbuiting en of misbruik- ontoelaatbaar te achten. Juist onze minderjarigen moeten extra bescherming krijgen omdat zij onze toekomst vormen, benadrukt de fractie. Ouders, leerkrachten, mentoren en anderen, die hetzij op vrijwillige basis hetzij beroepsmatig intensief met kinderen bezig zijn, moeten het welzijn van het kind te allen tijde voorop stellen.

In het licht daarvan vraagt de MAN/NPA/FK-fractie bijzondere aandacht voor het bepaalde in het in artikel I van het onderhavige ontwerp voorgestelde nieuwe artikel 1:243a, tweede lid, onder f, BW. Daarin staat één van de hoofdtaken van het centraal meldpunt vermeld, namelijk het op de hoogte stellen van degene die een melding heeft gedaan, alsmede van de huisarts van de minderjarige, en van de stappen die naar aanleiding van de melding zijn ondernomen. Naar de mening van de MAN/NPA/FF-fractie dient ook de leerkracht/docent van de minderjarige in kennis te worden gesteld. Tussen leerkrachten en leerlingen bestaat doorgaans een niet te onderschatten, hechte vertrouwensband, meent de fractie. Op grond daarvan stelt zij voor om in bovenaangehaalde bepaling uitdrukkelijk te vermelden dat ook de schooldocent op de hoogte moet worden gesteld van de stappen die naar aanleiding van de desbetreffende melding zijn ondernomen.

De MAN/NPA/FK-fractie heeft voorts grote moeite met de term "ernstige schade" zoals vermeld in het in artikel I van het ontwerp voorgestelde nieuwe artikel 1:243a, tweede lid, BW. Het woord "ernstig" kan worden geschrapt, vindt de fractie. Alleen al de gedachte dat enige vorm van schade wordt berokkend aan een minderjarige is naar objectieve maatstaven ernstig genoeg. Het woord zelf hoeft derhalve niet expliciet in de wet te worden opgenomen. Daarmee wordt tevens voorkomen dat het woord aan verschillende interpretaties wordt overgelaten.

De fractie verzoekt de regering verder of de Staten afschriften kunnen ontvangen van de vijfjarige rapportages die in het kader van het Verdrag inzake de rechten van het kind moeten worden uitgebracht aan het Comité voor de rechten van het kind. Aangezien de Nederlandse Antillen sinds begin jaren '90 partij zijn bij dat verdrag, zou het goed zijn indien de Staten alle uitgebrachte rapporten kunnen ontvangen, samen met de officiële (schriftelijke) conclusies en oordelen van het comité.

In de Memorie van Toelichting staat onder de "Financiële paragraaf" dat het advies- en meldpunt kindermishandeling als een aparte/zelfstandige sectie kan fungeren binnen de Voogdijraad. Is dat uit organisatorisch oogpunt wenselijk, vraagt de MAN/NPA/FK-fractie. Hoe wordt gegarandeerd dat het meldpunt als zelfstandige entiteit optimaal kan blijven functioneren? Weliswaar wordt in de toelichting op het nieuwe voorgestelde artikel 1:243b, BW, opgemerkt dat het CMK bij de uitvoering van zijn taken rekening dient te houden met de wens van melders om anoniem te blijven ten opzichte van degene op wie de melding betrekking heeft, maar hoe zal dat in de praktijk worden gewaarborgd? Het is algemeen bekend dat de kleinschaligheid van onze samenleving de meldingsbereidheid of de bereidheid om informatie aan het centraal meldpunt te verstrekken, in de weg staat. Mensen zijn over het algemeen bang om onregelmatigheden in familie- of anderszins kennissenkring aan de kaak te stellen. Is het in dat licht gezien verstandig om aan te geven dat anonimiteit ten opzichte van het centraal meldpunt niet is toegestaan en dat melders zich altijd

dienen te identificeren? Zal dat niet ontmoedigend en wellicht zelfs averrechts werken? De MAN/NPA/FK-fractie verzoekt de regering dringend om dit aspect te heroverwegen.

De PNP-fractie kan zich in beginsel op hoofdlijnen verenigen met de door de vorige fracties gemaakte op- en aanmerkingen ten aanzien van de onderhavige ontwerp-landsverordening. Aanvullend wordt gevraagd waarom het tijdstip van inwerkingtreding van deze verordening bij landsbesluit moet worden bepaald, zoals voorgeschreven in artikel II van het ontwerp. Gelet op het belang van een snelle introductie van effectieve wetgeving ter voorkoming en bestrijding van kindermishandeling, pleit de fractie ervoor om in genoemd artikellid op te nemen dat deze landsverordening in werking treedt met ingang van de dag na die van de uitgifte van het Publicatieblad. Langer uitstel is overbodig en onder de huidige omstandigheden ook niet verantwoord, aldus de fractie. Wat de PNP-fractie voorts opvalt is dat er in het voorliggende wetsvoorstel geen sluitende definitie wordt gegeven van het begrip "minderjarige". Weliswaar bepaalt artikel 1:233, BW, onder meer dat tot minderjarigen worden gerekend zij die de ouderdom van achttien jaren nog niet hebben bereikt, maar daar blijft het bij. Getracht dient te worden om uit oogpunt van eenduidigheid, herkenbaarheid en consistentie zoveel mogelijk aansluiting te zoeken bij bovengenoemde definitie uit ons burgerlijk wetboek, meent de fractie.

Ook wijst de PNP-fractie op het gegeven dat minderjarigen ook andere minderjarigen kunnen misbruiken. Ter illustratie wordt als voorbeeld aangehaald een zeventienjarige die ontuchtige handelingen pleegt met een peuter van drie. Een dergelijke handeling valt toch ook onder de definitie van kindermishandeling? Nergens in het voorliggende ontwerp wordt echter aangegeven hoe te handelen in een dergelijke situatie. Bestaat er in de Nederlands-Antilliaanse strafwetgeving überhaupt een specifieke bepaling die dit soort ontuchtige handelingen van minderjarigen jegens andere minderjarigen bestraft? Zo ja, waar? Kan de regering in dit kader desnoods een leeftijdsgrens vaststellen? Naar het oordeel van de PNP-fractie kan deze leeftijdsgrens worden bepaald op twaalf jaren. Minderjarigen die deze leeftijd hebben bereikt worden redelijkerwijs in staat geacht het verschil te kennen tussen wat sociaal aanvaardbaar is en wat niet. Indien een minderjarige van twaalf jaren of ouder zich schuldig maakt aan kindermishandeling, zoals bedoeld in het nieuwe voorgestelde artikel 1:243a, tweede lid, dan moet hij of zij voor die handeling zwaar worden gestraft aangezien de gevolgen voor het slachtoffer traumatiserend kunnen zijn.

De PNP-fractie gelooft verder niet dat de onderhavige ontwerp-landsverordening geen financiële gevolgen heeft voor de begroting van de Nederlandse Antillen. In de Memorie van Toelichting wordt dat echter wel expliciet gezegd. Moet het kantoor van het centraal meldpunt niet worden ingericht met bureaustoelen, tafels, pc's, etc.? Hoe zal die inrichting anders worden bekostigd?

Voorts wenst de PNP-fractie te vernemen hoeveel gevallen van kindermishandeling intussen geregistreerd zijn. Deze registratie is van groot belang en dient verder gestimuleerd te worden. Actieve voorlichting speelt in dit verband een zeer belangrijke rol, aldus de fractie. De overheid moet alles in het werk stellen om sociale controle, burgerparticipatie en burgerzin verder te bevorderen. Slechts op die wijze worden mensen zich ervan bewust dat zij een actieve rol hebben in het voortijdig signaleren en melden van maatschappelijke onaanvaardbare praktijken, zoals kindermishandeling.

Ook de PNP-fractie is van oordeel dat de in artikel 1:243c, tweede lid, BW, voorgestelde meldplicht alleen doeltreffend kan zijn indien aan de niet-nakoming daarvan sancties zijn verbonden. Kan het ontwerp op dit punt alsnog worden aangepast? Tenslotte wil de PNP-fractie graag weten hoe het zit met de begeleiding van slachtoffers van kindermishandeling die hierdoor psychische en psychiatrische gevolgen hebben ondervonden. Kan de regering nader ingaan op het aspect van de nazorg? Hoe is dit momenteel geregeld? Worden slachtoffers van kindermishandeling op deskundige en effectieve wijze begeleid? Door welke instanties?

Voor de PS-fractie, die eveneens kennis heeft genomen van het voorliggende ontwerp, is kindermishandeling een teken van een verziekte samen-

leving. In een moderne materialistische samenleving als de onze waar het waarden- en normbesef steeds meer aan het vervagen is, komt men dit soort ongewenste verschijnselen en gedragingen tegen. Geen enkel kind verdient het om mishandeld of misbruikt te worden, in welke vorm dan ook, daar zij de toekomst van ons land vormen, aldus de fractie. Het valt derhalve te betreuren dat het voorliggende wetsvoorstel geen specifieke aandacht besteedt aan bepaalde vormen van kinderexploitatie die op grote schaal voorkomt in onze samenleving en waarvoor iedereen de ogen lijkt te sluiten. De fractie doet hierbij onder meer op inpakjongens van supermarkten die soms zelfs onder schooittijd moeten werken om zo, aangemoedigd door hun ouders, een financiële bijdrage te leveren aan het gezinsinkomen. Waarom wordt niet streng opgetreden tegen deze vorm van kinderarbeid? Er bestaat toch zoiets als een leerplicht? Wordt de naleving daarvan niet gecontroleerd?

Ook de wijze waarop sommige schoolbesturen druk proberen uit te oefenen op ouders om bij aanvang van het schooljaar zogenaamd schoolgeld te betalen onder het dreigement dat anders hun kinderen niet tot de school worden toegelaten, beschouwt de PS-fractie als een ernstige vorm van kindermishandeling. Psychologisch heeft dat een grote invloed op het kind als hij indirect te horen krijgt dat hij niet welkom is op school omdat zijn ouders niet in staat zijn een financiële bijdrage te betalen. Schandalig en onaanvaardbaar, aldus de fractie, die verder ook bijzondere aandacht vraagt voor dagelijkse, op z'n zachtst gezegd, onfrisse praktijken binnen meisjes-softbalteams op Curaçao. De onderlinge verhoudingen binnen sommige van deze teams zijn allesbehalve gezond, aldus de fractie. Meisjes worden door teamleden van dezelfde leeftijd of door oudere teamleden zwaar onder druk gezet om tegen hun zin in bepaalde handelingen te verrichten. De softbal-instructeurs/trainers weten soms geen raad met de situatie, aldus de fractie. In het licht daarvan is het wellicht verstandig indien sportinstructeurs en -trainers, hoewel zij veelal op vrijwillige basis op het veld staan, ook aan de lijst van zogenaamde beroepsbeoefenaren (zoals bijvoorbeeld huis- en schoolartsen), waarvan in de Memorie van Toelichting bij het ontwerp melding wordt gemaakt, worden toegevoegd. Wat vindt de regering hiervan?

De PS-fractie vindt voorts een interne herstructurering van de Voogdijraad hoogstnoodzakelijk aangezien deze instantie – naar het oordeel van de fractie - in het verleden overduidelijk heeft bewezen niet in staat te zijn om de haar wettelijk opgedragen taken adequaat en doeltreffend uit te voeren. De Voogdijraad moet, als het aan de PS-fractie ligt, deel uitmaken van een groter organisatorisch verband, bijvoorbeeld een Sociale Dienst, waar flink geïnvesteerd wordt in drastische professionalisering van de hulpverlening.

Ook de PS-fractie wenst van de regering te vernemen hoeveel gevallen van kindermishandeling geregistreerd zijn in de afgelopen jaren. Is er onderzoek gedaan naar de noodzaak en effectiviteit van een centraal meldpunt voor een kleinschalige gemeenschap als de onze? Waarom is het aspect van kindermisbruik buiten beschouwing gelaten? Waarom is er geen sanctie op niet nakoming van de meldplicht? Zal de regering dit aspect alsnog opnemen in het wetsvoorstel? Kan het advies van de Directie Financiën alsnog worden overgelegd? Graag wenst de PS-fractie een antwoord op deze vragen.

De NA-fractie heeft kennisgenomen van de onderhavige ontwerp-landsverordening en juicht de instelling van een centraal meldpunt kindermishandeling toe. De fractie stelt evenwel vast dat kindermishandeling het rechtstreekse gevolg is van een verwijtbaar handelen of nalaten. Bij dat laatste is er sprake van een passieve gedraging. Door doelbewust iets niet te doen kan een kind schade worden berokkend. Maar wie meet dat en welke criteria worden daarbij gehanteerd? Wordt er psychische schade aan het kind berokkend als zijn ouders bijvoorbeeld geen "blackberry phone" voor hem kopen en als gevolg daarvan zijn klasgenoten hem pesten en uitlachen (*peer pressure*)? Is er sprake van kindermishandeling als een alleenstaande werkende moeder haar kind alleen thuis laat om naar haar werk te gaan? Zijn kinderen met overgewicht en obesitas het slachtoffer van kindermishandeling alleen al op grond van een verkeerde eetgewoonte van het gezin waarvan zij deel uitmaken? Kortom, waar ligt de grens, wil de NA-fractie weten. Het voorliggende wetsvoorstel is in dat opzicht niet helemaal helder, vindt de fractie. Meer duidelijkheid is derhalve geboden.

Door middel van een educatieve voorlichtings- en bewustwordingscampagne kan dit worden bewerkstelligd. De overheid moet op een zo kort mogelijke termijn daarmee van start gaan, stelt de fractie tot slot.

In het vertrouwen dat de Regering het vorenstaande schriftelijk vóór de openbare behandeling zal willen beantwoorden, wordt de behandeling dezerzijds door de gewisselde schrifturen geacht voldoende voorbereid te zijn.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Centrale Commissie van de 4de augustus 2010.

De Rapporteur

P.J. Atacho.

STATEN VAN SINT MAARTEN
ZITTING 2010-2011-009

LANDSVERORDENING van de
tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk
Wetboek (Invoering centraal meldpunt
kinder mishandeling) (3605)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

No. 5

Naar aanleiding van de op 4 augustus 2010 gehouden Centrale Commissie van de voormalige Staten van de Nederlandse Antillen is een verslag uitgebracht. Hiervan heeft de ondergetekende met belangstelling kennis genomen. Hij kan zich echter voorstellen dat ten aanzien van het onderhavige ontwerp de huidige Staten van Sint Maarten zelf op- en aanmerkingen zal willen maken en vragen zal willen stellen.

Voormeld verslag van de voormalige Staten van de Nederlandse Antillen geeft de ondergetekende aanleiding tot de volgende opmerkingen. Voor zover vragen specifiek op de Curaçaose situatie betrekking hebben wordt er niet op ingegaan.

De PAR-fractie acht de in artikel 243a, tweede lid, van het ontwerp opgenomen omschrijving van 'kinder mishandeling' te beperkt. In dit verband bedenke men echter dat het hier gaat om een *taakafbakening*. Uiteraard kan elk onrecht dat aan kinderen wordt aangedaan onder 'kinder mishandeling' worden gebracht, maar in het kader van het onderhavige ontwerp gaat het om een begrenzing van de werkzaamheden van (een onderdeel van) de Voogdijraad. De ondergetekende stelt voor dit duidelijk tot uitdrukking te brengen door het voorgestelde artikel 243a, tweede lid, te doen beginnen met: 'Voor de toepassing van deze afdeling wordt onder kindermishandeling verstaan enz.'. Zie bijgaande Nota van Wijziging (no. 6). De beperking heeft dus een praktische strekking. Het is immers onwenselijk dat de Voogdijraad op de stoel gaat zitten van andere overheidsinstanties (politie, openbaar ministerie, Arbeidsinspectie, Onderwijsinspectie, Inspectie voor de gezondheidszorg enz.). Ook in het slot van artikel 19, eerste lid, van het Verdrag inzake de rechten van het kind ligt een zekere afbakening besloten. Deze bepaling luidt: 'States Parties shall take all appropriate legislative, administrative, social and educational measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment, maltreatment or exploitation, including sexual abuse, *while in the care of parent(s), legal guardian(s) or any other person who has the care of the child*' (cursivering door ondergetekende). Dit neemt niet weg dat andere vormen van slechte behandeling van kinderen dan de kindermishandeling als afgebakend in het onderhavige ontwerp, alsmede misbruik van andere zwakke groepen, ook adequate aandacht van de overheid verdienen.

Op de vraag van de PAR-fractie en de MAN/NPA/FK-fractie waarom het meldpunt organisatorisch is ondergebracht bij de Voogdijraad, kan worden geantwoord dat

zulks praktische voordelen heeft. Het meldpunt is daardoor ingebed in een bestaande publiekrechtelijke structuur met de voordelen van dien, waaronder financiële. De leiding van de Voogdijraad dient ervoor te zorgen dat het CMK als entiteit optimaal kan functioneren en onder meer de identiteit der melders op zorgvuldige wijze geheim houdt.

Zeker bestaat het voornemen een voorlichtingscampagne op te starten, waarbij mede aandacht wordt besteed aan de klachtmelding en de klachtafhandeling met identiteitsbescherming. De middelen voor deze campagne ontbreken echter vooralsnog.

Bij de indiening van het ontwerp is er iets mis gegaan. Aan de Staten van de Nederlandse Antillen is destijds de versie aangeboden die aan de Raad van Advies van de Nederlandse Antillen was aangeboden, in plaats van de versie zoals aangepast naar aanleiding van het advies van de Raad. De fout wordt in genoemde Nota van Wijziging hersteld. Zo wordt in de Toelichting van die Nota van Wijziging, onder 3, de reactie van de regering op het advies van de Raad van Advies weergegeven. Die reactie, waarbij de ondergetekende zich thans aansluit, houdt in dat artikel 243c, tweede lid, geschrapt wordt en dat een verplichte meldcode wordt voorbereid, welke verplichting overigens niet in het Burgerlijk Wetboek past. De verplichting zou wellicht onder het kwaliteitskader van instellingen moeten vallen. Het zou daarbij kunnen gaan om gezondheidszorg, onderwijs/kinderopvang, maatschappelijke ondersteuning, sport, jeugdzorg, justitie en politie.

Uit Nederlandse studies, gepubliceerd op het internet, is gebleken dat de ervaringen met een meldplicht elders in de wereld niet onverdeeld positief zijn (Nederlandse ministerie van Justitie: 'Meldplicht bij huiselijk geweld, literatuurverkenning naar ervaringen met meldplicht in het buitenland', 2008 [www.rijksoverheid.nl]; Nederlands Jeugdinstituut: Meldplicht kindermishandeling: een toegevoegde waarde?, 2008 [www.nji.nl]).

De MAN/NPA/FK-fractie stelt voor om de schooldocent toe te voegen aan artikel 243a, eerste lid, onderdeel f. De ondergetekende meent dat het te ver gaat om voor alle gevallen voor te schrijven dat de schooldocent die niet zelf de melding heeft gedaan, in kennis wordt gesteld van de stappen die zijn ondernomen. Soms zal zulks een onnodige inbreuk op de privacy van het kind zijn. Soms ook heeft het kind meer dan één docent. Wel ondersteunt de ondergetekende de gedachte van de MAN/NPA/FK-fractie dat tussen leerkracht/docent en leerlingen doorgaans een niet te onderschatten, hechte vertrouwensband bestaat. In bijgaande Tweede Nota van Wijziging (no. 7) wordt daarom aan onderdeel f na het woord 'huisarts' toegevoegd: en in voorkomende gevallen, indien wenselijk, een leerkracht.

Zoals in de Memorie van Toelichting vermeld, is voor de toepassing van de nieuwe afdeling 1.13.3A BW de omschrijving van 'kindermishandeling' ontleend aan artikel 1, onderdeel p, van de Nederlandse Wet op de jeugdzorg. Dat de schade voldoende ernstig moet zijn voordat de overheid ingrijpt, hetgeen zal afhangen van alle omstandigheden van het geval, ziet de ondergetekende niet als bezwaarlijk. Elk overheidsingrijpen in de privé- en familiesfeer moet proportioneel zijn, zoals blijkt uit de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens op basis van artikel 8 EVRM.

De rapportages aan het Committee on the Rights of the Child (CRC), alsmede de officiële conclusies en oordelen van het comité, zijn te raadplegen op het internet [www.ohchr.org]. Onder de categorie 'Human Rights Bodies' kan het Comité voor de rechten van het kind worden geselecteerd. In de linkerkolom van de daaropvolgende pagina treft men aan 'Treaties Body Database'. Hierin kan men zoeken binnen diverse documenten betreffende het land 'Netherlands').

Weliswaar behoren melders zich wel bekend te maken bij het CMK, maar zulks sluit niet uit dat ook na een anonieme melding het CMK in actie kan komen. Het ontwerp sluit dit niet uit en ook de Memorie van Toelichting gaat ervan uit dat op basis van een ingeschatte bedreiging van de minderjarige het CMK kan besluiten alsnog over te gaan tot het onderzoeken en beoordelen van de melding.

De PNP-fractie bepleit een snelle invoering door wijziging van de inwerkingtredingsbepaling. Gaarne komt de ondergetekende aan deze wens tegemoet. In bijgaande Tweede Nota van Wijziging komt ARTIKEL II, overeenkomstig het voorstel van deze fractie, te luiden: Deze landsverordening treedt in werking met ingang van de dag na die van uitgifte van het Publicatieblad waarin de afkondiging is geschied.

Misbruik door een minderjarige van een andere minderjarige valt ook onder het toepassingsbereik van het ontwerp. Wat een eventuele strafvervolgning betreft, is de door de PNP-fractie ten aanzien van de dader voorgestane leeftijdsgrens van twaalf jaren reeds opgenomen in artikel 477 van het Wetboek van Strafvordering. Dit artikel luidt: 'Niemand kan strafrechtelijk worden vervolgd wegens een feit begaan voordat hij de leeftijd van twaalf jaren heeft bereikt.' De misdrijven tegen de zeden zijn geregeld in Titel XIV van het Tweede Boek van het Wetboek van Strafrecht (artikel 244 e.v. Sr). Op een jeugdige dader is in beginsel het jeugdstrafrecht van toepassing; men zie Titel III van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafrecht (artikel 39 e.v. Sr).

Zoals hiervóór is uiteengezet, met verwijzing naar de Nota van Wijziging (no. 5), is artikel 243c, tweede lid, komen te vervallen, met het oog op de introductie van verplichte meldcodes. Niet naleving van codes kunnen in elk geval tuchtrechtelijke gevolgen hebben.

De medische en psychologische kosten van behandeling van slachtoffers van kindermishandeling worden op reguliere wijze vergoed.

Met de PS-fractie kan ermee worden ingestemd dat het te betreuren is dat onder invloed van toenemend materialisme het waarden- en normbesef steeds meer gaat vervagen. Terecht merkt deze fractie op dat geen enkel kind het verdient mishandeld te worden, in welke vorm dan ook, en dat kinderen de toekomst van ons land vormen. Aan het begin van deze Nota is reeds benadrukt dat in het onderhavige ontwerp de omschrijving van kindermishandeling dient om het takenpakket van het CMK af te bakenen. Het CMK moet niet op de stoel gaan zitten van bijvoorbeeld de Arbeids- of Onderwijsinspectie of van de autoriteiten die dienen toe te zien op naleving van de leerplicht. Misbruik in de relatie van sportinstructie valt overigens zeker onder het voorgestelde artikel 243a, tweede lid.

In antwoord op de vragen van de NA-fractie zij opgemerkt dat het slot van artikel 243a, tweede lid, als voorwaarde voorschrijft dat 'ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch geweld'. De weigering van ouders het kind een 'blackberry phone' te geven valt daar in elk geval niet onder en evenmin zonder meer de andere door deze fractie genoemde voorbeelden.

De Minister van Justitie,

STATEN VAN SINT MAARTEN
ZITTING 2010-2011-009

LANDSVERORDENING van de
tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk
Wetboek (Invoering centraal meldpunt
kindermishandeling) (3605)

NOTA VAN WIJZIGING

No. 6

De ontwerp-landsverordening wordt als volgt gewijzigd:

A.

Aan de considerans wordt een overweging toegevoegd, luidende:

dat het ontwerp aan de Staten van de Nederlandse Antillen is aangeboden op 6 juli 2010 en onder verwijzing naar additioneel artikel IV bij de Staatsregeling van Sint Maarten, de behandeling is voortgezet;

B.

ARTIKEL I wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 243a wordt als volgt gewijzigd:
 - a. In het eerste lid, aanhef, wordt 'Iedere' vervangen door: De.
 - b. In het eerste lid, onderdeel f, wordt na 'de huisarts' ingevoegd: en in voorkomende gevallen, indien wenselijk, een leerkracht.
 - c. In het tweede lid wordt 'Onder kindermishandeling wordt verstaan' vervangen door: Voor de toepassing van deze afdeling wordt onder kindermishandeling verstaan.
2. Artikel 243c wordt als volgt gewijzigd:
 - a. De aanduiding '1.' vóór het eerste lid vervalst.
 - b. Het tweede lid vervalst.

C.

Artikel II komt te luiden:

ARTIKEL II

Deze landsverordening treedt in werking met ingang van de dag na die van uitgifte van het Publicatieblad waarin de afkondiging is geschied.

Toelichting

1. De wijziging onder B, onderdeel 1, sub a, houdt verband met de staatkundige transitie waardoor er slechts één Voogdijraad is.
2. De wijzigingen onder B, onderdeel 1, sub b en c, zijn toegelicht in de bijgaande Nota naar aanleiding van het Verslag (no. 5).
3. Onder B, onderdeel 2, wordt een fout hersteld. Aan de Staten van de Nederlandse Antillen is destijds de versie aangeboden die aan de Raad van Advies van de Nederlandse Antillen was aangeboden, in plaats van de versie zoals gewijzigd naar aanleiding van het advies van de Raad. Dit advies gaf destijds aanleiding tot de volgende reactie van de regering:

Advies van de Raad van Advies

De Raad bepleit de invoering van een verplichte meldcode voor de relevante beroepsgroep. Ondergetekende kan hiermee instemmen. Om kindermishandeling zoveel mogelijk te voorkomen of in elk geval terug te dringen, is vroege signalering belangrijk. Het is van belang dat professionals signalen van mishandeling herkennen en weten hoe te handelen. Het gebruik van een meldcode kan dit bevorderen. Een meldcode is een stappenplan waarin wordt aangegeven hoe de professional, al dan niet binnen een instelling werkzaam, behoort om te gaan met het signaleren en het melden van kindermishandeling ter ondersteuning van zijn/haar besluitvorming om wel of niet te melden. Een verplichte meldcode zou wellicht kunnen gaan gelden in de gezondheidszorg, onderwijs /kinderopvang, maatschappelijke ondersteuning, sport, jeugdzorg, justitie en politie.

Ondergetekende heeft de Stuurgroep CMK gevraagd te adviseren op welke wijze een meldcode die betrekking heeft op deze vorm van mishandeling, wettelijk verplicht kan worden gesteld. De verplichting zou wellicht onder het kwaliteitskader van instellingen moeten vallen. Dit kader kan per sector verschillen.

Het spreekt van zelf dat deze regeling niet thuis hoort in het onderhavige ontwerp tot aanvulling van het Burgerlijk Wetboek. Aan het ontwerpen van een wettelijke regeling zitten bovendien zoveel haken en ogen dat niet te verwachten is dat deze vóór de aanstaande wijziging van de staatkundige structuur tot stand zal kunnen worden gebracht. Het zal dus een aangelegenheid zijn van de nieuwe staatkundige entiteiten.

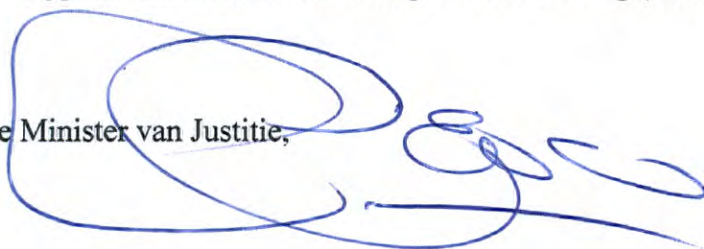
Overigens heeft de Stuurgroep CMK de meldcode van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst (september 2008) doen toekomen aan organisaties van medische beroepsgroepen ter verspreiding onder de leden. De stuurgroep heeft daarbij geattendeerd op een gepubliceerde studie waaruit blijkt dat een arts die zich houdt aan de meldcode tuchtrechtelijk niets te vrezen heeft (Hendriks, De Roode en Sombroek-van Doorm, Nieuwe KNMG-meldcode kindermishandeling aan de tuchtrechtspraak getoetst, Tijdschrift voor familie- en jeugdrecht, 2009, p. 285 e.v.).

De Raad van Advies twijfelt aan de opportuniteit van een meldplicht, althans zolang geen meldcodes zijn ontwikkeld. Ook de ondergetekende meent bij nader inzien dat het vooralsnog beter is van een meldplicht af te zien. Uit onderzoek is

gebleken dat de ervaringen ermee elders in de wereld niet onverdeeld positief zijn (Nederlandse ministerie van Justitie: 'Meldplicht bij huiselijk geweld, literatuurverkenning naar ervaringen met meldplicht in het buitenland', 2008; Nederlands Jeugdinstuut: Meldplicht kindermishandeling: een toegevoegde waarde?, 2008). Het aan de Raad van Advies voorgelegde tweede lid van artikel 243c is daarom geschrapt.

4. De ondergetekende onderschrijft, onder verwijzing naar bovenstaande beschouwingen, de wenselijkheid van schrapping van artikel 243c, tweede lid. Deze schrapping is opgenomen onder B, onderdeel 2.
5. De wijziging onder C, betreffende de inwerkingtreding, is toegelicht in de bijgaande Nota naar aanleiding van het Verslag (no. 5).

De Minister van Justitie,

A large, stylized handwritten signature in blue ink, consisting of several overlapping loops and a long horizontal stroke extending to the right.

Parliament of Sint Maarten

Staten van Sint Maarten

Zittingsjaar 2010-2011-009
(Staten Nederlandse Antillen 3605)

**Landsverordening tot wijziging van Boek 1
van het Burgerlijk Wetboek (Invoering cen-
traal meldpunt kindermishandeling)**

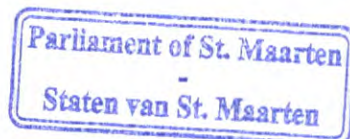
Nr. 7 Verslag

De Staten van Sint Maarten hebben op grond van Additioneel artikel IV van de Staatsregeling van Sint Maarten op voorstel van de regering het onderhavig ontwerp in behandeling genomen. Het ontwerp is op 22 augustus 2011 onderwerp van bespreking geweest in de Centrale Commissie waarbij de Centrale Commissie in de gelegenheid is gesteld met de betrokken minister en zijn adviseurs van gedachte te wisselen.

De Staten beschouwen het onderhavig ontwerp voldoende voorbereid te zijn en dat het derhalve in een openbare vergadering kan worden behandeld.

Dit verslag geldt als Eindverslag.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Centrale Commissie van de 22ste augustus 2011.

De Rapporteur,

mw. drs. G.R. Arrindell

Parliament of Sint Maarten

Staten van Sint Maarten

Aan de minister van Justitie
De heer R.E. Duncan
A.T. Illidge Road
Philipsburg

UG/264/2010-2011

Philipsburg, 9 september 2011

Betreft: Aanbieding 14-tal verslagen

Excellentie,

Gelieve u hierbij aan te treffen de verslagen met betrekking tot de navolgende ontwerpen, zoals door de regering aan de Staten voorgesteld voor verdere behandeling:

- 1. Zittingjaar 2010-2011-006 (Statenummer 2519) LANDSVERORDENING** houdende aanvulling van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek met bepalingen inzake trusts (Landsverordening trust);
- 2. Zittingjaar 2010-2011-007 (Statenummer 3510) LANDSVERORDENING** tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening gerechtelijke vaststelling van het vaderschap);
- 3. Zittingjaar 2010-2011-008 (Statenummer 3512) LANDSVERORDENING** tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek ter zake van gezamenlijk gezag over minderjarige kinderen (Landsverordening gezamenlijk gezag);
- 4. Zittingjaar 2010-2011-009 (Statenummer 3605) LANDSVERORDENING** tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt kindermishandeling);
- 5. Zittingjaar 2010-2011-010 (Statenummer 3608) LANDSVERORDENING** tot vaststelling van Boek 4 en titel 7.3 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening erfrecht en schenking);
- 6. Zittingjaar 2010-2011-011 (Statenummer 3610) LANDSVERORDENING** tot aanvulling van titel 1 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek met bepalingen inzake koop van onroerende zaken alsmede vaststelling van titel 12 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening koop van onroerende zaken en aanneming van werk);

- 7. Zittingjaar 2010-2011-012 (Statenummer 3611)** LANDSVERORDENING tot aanvulling van titel 1 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek met bepalingen tot bescherming van de consument, in het bijzonder betreffende op afstand gesloten overeenkomsten en garanties (Landsverordening consumentenkoop op afstand);
- 8. Zittingjaar 2010-2011-013 (Statenummer 3612)** LANDSVERORDENING tot vaststelling van titel 4 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening huur);
- 9. Zittingjaar 2010-2011-014 (Statenummer 3613)** LANDSVERORDENING tot vaststelling van titel 13 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening personenvennootschap);
- 10. Zittingjaar 2010-2011-015 (Statenummer 3617)** LANDSVERORDENING tot vaststelling van de titels 17 en 18 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening verzekering en lijfrente);
- 11. Zittingjaar 2010-2011-016 (Statenummer 3618)** LANDSVERORDENING tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening herziening huwelijksvermogensrecht);
- 12. Zittingjaar 2010-2011-017 (Statenummer 3619)** LANDSVERORDENING tot wijziging van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (Landsverordening herziening Boek 2 BW);
- 13. Zittingjaar 2010-2011-018 (Statenummer 3704)** Landsverordening tot aanpassing van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en het Faillissementsbesluit 1931 aan een aantal aanvullingen van het nieuwe Burgerlijke Wetboek; en
- 14. Zittingjaar 2010-2011-019 (Statenummer 3507)** Landsverordening houdende vaststelling van een nieuw Wetboek van Strafrecht.

Kortheidshalve verwijs ik naar de inhoud daarvan.

mr lic. J.D. (Jossy) Semeleer
Griffier/Secretary General

Ingek. 23 SEP 2011

Volgnr. 15/07/11-12

Par.

--	--	--	--	--

Staten van Sint Maarten
Zittingjaar 2010-2011-009 (Statenummer 3605)

LANDSVERORDENING

tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk
Wetboek (Invoering centraal meldpunt
kinder mishandeling) (3605)

TWEEDE NOTA VAN WIJZIGING

No. 8

De ontwerp-landsverordening wordt als volgt gewijzigd:

ARTIKEL I wordt als volgt gewijzigd:

A.

Na artikel 243c wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 243d

1. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen in dat landsbesluit aangewezen beroepsgroepen worden verplicht een meldcode op te stellen en toe te passen
2. De in het eerste lid bedoelde meldcode omvat in elk geval een stappenplan voor het handelen bij signalen van kindermishandeling.
3. Omtrent de elementen van de meldcode kunnen bij regeling van de Minister van Justitie voorwaarden worden gesteld.

B.

Artikel II komt te luiden:

ARTIKEL II

Deze landsverordening treedt in werking met ingang van een bij landsbesluit te bepalen tijdstip.

Toelichting

Onderdeel A

De wijziging maakt het mogelijk op korte termijn bepaalde beroepsgroepen, als artsen, te verplichten een meldcode toe te passen. Verwezen zij naar de reactie op het advies van de Raad van Advies, weergegeven in de Toelichting in de eerste Nota van Wijziging (no. 6). In Nederland bestaat een 'Basismodel meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling' (gepubliceerd op het internet:

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/brochures/2010/02/09/basismodel-meldcode-huiselijk-geweld-en-kindermishandeling.html>) dat mogelijkerwijs als voorbeeld of basis kan dienen.

Onderdeel B

De inwerkingtredingsbepaling (ARTIKEL II), die op aandrang vanuit de Staten van de Nederlandse Antillen is voorgesteld in de eerste Nota van Wijziging, voldoet niet voor Sint Maarten aangezien in Sint Maarten rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat de ombudsman, na de bekrachtiging van de landsverordening, deze voorlegt aan het Constitutioneel Hof (artikel 127 van de Staatsregeling van Sint Maarten). In alle overige twaalf aanhangige ontwerpen ter voltooiing van het project tot invoering van het nieuwe Burgerlijk Wetboek, wordt de inwerkingtreding overgelaten aan een landsbesluit. Daarom wordt in ARTIKEL II weer teruggekeerd tot de oorspronkelijke tekst (no. 2). Nadat de ontwerpen zijn aangenomen en bekrachtigd, kan zes weken gewacht worden met het nemen van het landsbesluit tot inwerkingtreding.

De Minister van Justitie,

A handwritten signature in blue ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the end, positioned below the text 'De Minister van Justitie,'.

Parliament of Sint Maarten

Staten van Sint Maarten

Aan Zijne Excellentie de Gouverneur van Sint Maarten
De heer drs. E.B. Holiday
Kabinet van de Gouverneur
Philipsburg

US/008/2013-2014

Philipsburg, 7 oktober 2013

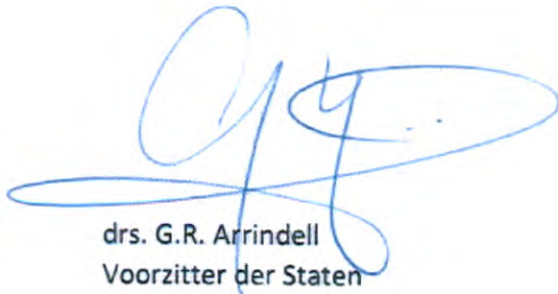
Betreft: Goedkeuring Ontwerplandsverordening tot
wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek
(Invoering centraal meldpunt kindermishandeling)
(Zittingjaar 2010-2011-009 / Statenummer 3605)

Excellentie,

De Staten van Sint Maarten keuren goed de bij hen door de Regering van Sint Maarten aangeboden Ontwerp van Landsverordening tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek (Invoering centraal meldpunt kindermishandeling) (Zittingjaar 2010-2011-009 / Statenummer 3605).

mr lic. J.D. Semeleer
Griffier der Staten

drs. G.R. Arrindell
Voorzitter der Staten